

FARNÍ ZPRAVODAJ

MORAVANY, ŽELEŠICE

duben — červen 2026

Číslo 40

Uvnitř najdete: *Z farnosti, pro děti...*

Na prahu léta

Když jsem se po Velikonocích zapojil do suplování v Moravanech, Želešicích a Nebovidech, ocitl jsem se rázem v dějišti mnoha událostí. S úžasem jsem zjišťoval, co všechno se v těchto farnostech děje, resp. co všechno si tyto farnosti dovedou zorganizovat samy. Ať už to byla pravidelná dění jako modlitební setkání či večery chval nebo mimořádnosti jako pouť do Říma, koncert v nebovidském kostele či pokojně a plně prožitá oslava Těla a krve Páně v Želešicích, všechno bylo předem skvěle nachystáno prakticky „na klíč“. Je obdivuhodné, co se událo, děje a bude konat – nemýlím-li se, ani o prázdninách nepřijdeme zkrátka; čekají nás různé farní tábory.

Ve chvíli, když píší tyto řádky v prvních letních hodinách, stoupají teploty do nebývalých výšin a každý pohyb se zdá být navíc. Těžko si člověk představí, že by měl ještě něco dělat, v něčem se angažovat, někde se nasazovat. O prázdninách nemluvě – žactvo i učitelský sbor se nemůže dočkat volna, rodiče možná o něco méně, nicméně představa prázdnin a dovolených naplněných prací asi jen málokoho naplňuje nadšením.

Přesto se čím dál tím častěji setkávám s pocitem viny u lidí, kteří si dovolí skutečně odpočinout. Vyčítají si, že nedělají „něco pořádného“, popřípadě i „něco zbožnějšího“, když na to mají čas, že svůj čas „lépe nevyužívají“ takzvaným „aktivním odpočinkem“. Rád bych (nejen pro ně) zdůraznil několik zásadních momentů.

První se týká onoho „aktivního odpočinku“. Ten má smysl tehdy, když si člověk potřebuje protáhnout tělo zdřevěnělé sedavou či jinou prací ve strnulé poloze, a především když se neztrácí rozměr odpočinku: občerstvení na těle i na duchu, odpočinek, čerpání nových sil zvláště pak způsobem, který člověka potěší. Stane-li se „aktivní odpočinek“ zdrojem další únavy, míjí se účelem a ztrácí veškerý smysl.

Stejně tak není správným pojetím duchovního života, domníváme-li se, že musí být jakýmsi způsobem nepříjemným, potažmo vyčerpávajícím. Zapomínáme na slova samotného Krista, který zval své apoštoly: „Pojďte někam stranou a odpočiňte si.“ (srv. Mk 6,31) Nemluvě o tom, že pravidelný odpočinek je jedním z přikázání Desatera... Nejde tolik o to, čím svůj volný čas naplníme, jako spíše s kým jej prožijeme. Troufám si tvrdit, že vděčně prožitá čtvrt hodinka ve stínu s radostným vědomím Boží blízkosti je „zbožnější“ než vzteklé skandování nábožných básničků z posledních zbytků sil na úkor zaslouženého oddechu.

Abychom si rozuměli: nemám zhola nic proti modlitbě! Ale mám námitky proti (sebe)obviňování z nedostatku „zbožnosti“, pakliže něco Pánu Bohu neodřikáváme v každou chvíli, kdy se nám podaří odložit stranou starosti běžného života. Nemohu nevzpomenout na sv. Terezii z Ávily, která si kdysi po dlouhém a náročném postním období dopřála pečené koroptvičky. Když se okolí divilo, že si takto pochutnává právě tato žena přísných asketických zásad, odpověděla světice: „Když půst, tak půst – když koroptvičky, tak koroptvičky!“

S tím souvisí druhá, ještě důležitější věc, kterou jsem chtěl podtrhnout: před Pánem Bohem nejde tolik o naše výkony jako spíše o naši ochotu přijmout, co On koná pro nás. Naše hodnota nespočívá v tom, jakou vykazujeme činnost nebo jaké lámeme rekordy (či kolik aktivit uspořádáme), ale v naší skutečné identitě: v tom, kým *jsme*. Již středověcí myslitelé přišli s nesmírně důležitou zásadou: *agere sequitur esse* neboli „činnost vychází z bytí“, tedy „být je přednější než konat“. To, co děláme, vychází z toho, čím (a kým) jsme – ne naopak!

A oním základem našeho bytí, naší skutečnou identitou je identita Božích dětí, Božích synů a dcer. Toto Boží dětství je darované bytí, které si sami nezasluhujeme, ale které nám získal Jednorozený Boží Syn, který se stal

člověkem a přijal všechno, co je lidské, „lidskýma rukama pracoval, lidskou myslí přemýšlel, lidskou vůlí jednal, lidským srdcem miloval“. Jsme proto povolání a zváni nikoli „uaktivizovat se k smrti“, nýbrž setkávat se s ním ve všem, co je lidské, protože Bůh od události vtělení může říci: „Jsem člověk a nic lidského mi není cizí.“

(Zdeněk Drštka, výpomocný duchovní alias „kněz-vykrývač“)

Beatifikace:

Postřehy z blahořečení Jana Buly a Václava Drboly

Je hezké být u výjimečných okamžiků. A to rozhodně bylo blahořečení dvou kněží naší diecéze Jana Buly a Václava Drboly, navíc na naší domácí půdě, a ještě kardinálem Czernym, který se hlásí k brněnským kořenům.

Moc se mi líbila propagace celé akce, pozvánka s mluvícími blahořečenými, velké množství materiálů, které bylo možné využít k seznámení s osudy kněží, animák pro děti a další nápady, které jsou blízké současnému světu a zároveň povzbuzují k zamyšlení a modlitbě.

Samotná slavnost dosvědčovala, že vedení naší diecéze není zkostnatělé, ale naopak má mladistvého ducha. Sympatický byl výběr prostorného moderního pavilonu pro mši sv., SBM jako hudební doprovod celé akce, atrakce pro děti mezi pavilony i koncert Michala Horáka jako afterparty.

Bylo fajn potkat po mši sv. přátele a mluvit s těmi, které nám přihrálo do cesty Boží řízení. Je dobré, že svou víru nežijeme sami, ale tvoříme společenství.

Při odchodu z výstaviště jsme každý dostali obálku s dopisem.

Otec biskup Konzbul v něm mimo jiné píše: „Jedním z nejsilnějších poselství životů Jana a Václava je odpuštění. Zkusme se zamyslet nad tím, komu v našich životech potřebujeme odpustit. Zkusme udělat první krok – vyslovit touhu po odpuštění v modlitbě a možná pak i udělat gesto smíření...“

(Pavla Machová)

Život farnosti:

Duchovní obnova s otcem Dršťkou

V následujícím článku se přeneseme o pár měsíců zpět – do března letošního roku, kdy na faře proběhla pod vedením otce Dršťky postní duchovní obnova.

V úvodní promluvě, po které následovala adorace, jsme si vyjasnili, co je „duchovní“, že není správné ji vnímat jako vyšší a dokonalejší a tělesnost odmítat jako nedokonalou přítěž, jíž je nejlepší se zbavit, protože přináší trápení, pokušení a je překážkou na cestě k Bohu (gnosticismus).

Udělalí jsme si pořádek v pojmech: Duchovní není totéž jako psychické, člověk může být psychicky nevyrovnaný i nemocný, trpět úzkostmi, ale duchovně může být velice blízký Bohu. Ježíš Kristus prožívá úzkost v Getsemanech a potí se krví... znamenalo by to tedy, že nebyl blízký Bohu? Psychika nevyovídá nic o duchovním světě člověka.

Odpustit neznamená, že mi bude někdo sympatický, když mi ublíží, ale znamená rezignaci na pomstu, znamená přát mu požehnání – Boží

blížkost, aby mohl poznat, v čem mi uškodil. Také znamená nedat mu šanci, aby škodu zopakoval.

A nakonec jsme se dozvěděli to nejdůležitější: Naše víra i její pokrok jsou závislé na tom, jak si představujeme Boha. Je pro nás NĚKDO, nebo NĚCO? Je pro nás OSOBOU, nebo NĚČÍM jako neosobní princip, inteligence, databáze, na kterou se mohu připojit, manipulovat s ní, udolat opakováním modliteb, otevřít odříkáním nějakého textu? Modlitba se pak stane nutnou povinností, kterou musím splnit, aby mi neosobní inteligence nepřičetla nesplněnou povinnost jako dluh. Dejme si pozor na to, abychom náš vztah s Bohem nezjednodušili na kalkulaci má dáti a dal – já si splním náboženskou povinnost a ty Bože mi dej, co já chci. Ocitneme se na cestě magie, která se snaží manipulovat nadpřirozenou silou správnými slovy a gesty.

Jestliže je můj Bůh NĚKDO, pak ten někdo jako OSOBA čeká, až si s ním promluví. Jestliže je NĚKDO, pak má modlitba je něco víc než odříkávání slov. Jestliže je NĚKDO, pak ho zajímá, co prožívám, a čeká, až mu to řeknu. Proto je lepší modlitba vlastními slovy. Je úžasné modlit se slovy Písma, je úžasné modlit se slovy, které nám zanechala tradice, nebo modlit se Otčenáš, ale nechme Boha, aby se v modlitbě stal člověkem a přebýval mezi námi. Nic lidského mu pak není cizí. Nic není tak přízemní, aby do toho nemohl sestoupit Duch a proměnit to. Nic není tak nízkého, abych mu to nemohl dát s nadějí, že ON to promění svým Duchem.

(Miloš Karger)

Ohlédnutí za koncertem v Želešicích

Závěr postní doby se v želešickém kostele nesl v tónech barokní hudby. Na květnou neděli jsme mohli v úvodu hudebního programu vyslechnout Koncert č. 1 pro violon Johannese Mattiase Spergera, který nám představil historický hudební nástroj violon. Violon je basový nástroj z rodiny viol da gamba, který díky svému ladění umožňuje souboru Vienesse Tuning Times věrně interpretovat barokní hudbu.

V hlavní části programu jsme měli možnost vyslechnout Stabat Mater italského skladatele Giovanni Battisty Pergolesiho, od jehož úmrtí uplyne letos 290 let. Text Stabat Mater je křesťanský hymnus z 13. století, který

líčí bolest Panny Marie při ukřižování jejího syna Ježíše Krista. Dílo mimořádné krásy, mistrně provedené hudebním souborem Vienesse Tuning Times nabídlo hluboký duchovní i kulturní zážitek, dokonale vsazený do vrcholící postní doby.

Soubor Vienesse Tuning Times vystoupil v tomto obsazení: Sebastian Brettfeld - violon, Martina Mikulecká - viola, Alžběta Symerská - mezzosoprán, Jana Vondru - soprán. Slovem provázel Miloš Brettfeld.

(Josef Rýpar)

Farní pout'

V sobotu 11. dubna proběhla naše už tradiční 12 km farní pout' do Křižanova z obce Březí u Osové Bítýšky. Stejná trasa jako vloni, která se nám i díky vhodnému terénu i pro kočárky osvědčila. Cesta nám rychle utekla i s menšími zastávkami na společnou modlitbu. Po příchodu do

Křižanova jsme slavili poutní mši ve 13 hodin v kostele, kterou nám odsloužil otec Pohanka, který v Křižanově působí. Na mši přijeli i další farníci, kteří nemohli pěší pout' absolvovat, což bylo moc hezké společné propojení. Po mši jsme všichni vyrazili na společný oběd do naší oblíbené restaurace hned naproti kostela na řízek 😊. Po dobrém obědě se někteří vydali zase zpět pěšky a velká část už frčela zase domů do Moravan. Táborák vzhledem k brzkému termínu letošní poutě nebyl, ale příští rok už určitě zase proběhne.

Pouť se i letos velmi vydařila a těšíme se na další rok. Děkujeme všem za moc hezké společenství a „nahoru“ za krásné počasí.

(Kaňovští)

Ministrantská pouť

Dne 18. 4. v 8:20 jsme se v počtu jedenácti ministrantů z Moravan sešli u našeho místního kostela, abychom vyrazili na jednu z největších diecézních akcí – diecézní ministrantskou pouť do Rajhradu. Pro ministranty z celé diecéze bylo připraveno celkem devět tras, všechny vedoucí do Rajhradu. My jsme zvolili tu ze Želešic, a protože byla ze všech nejkratší, rozhodli jsme se do Želešic dojít pěšky.

Po pěti kilometrech chůze jsme v tamním kostele dostali malé občerstvení a také mapu naší cesty se stanovišti. Po krátké pauze jsme se vydali dál. Cílem bylo splnit všechny úkoly po cestě, které se vztahovaly k tématu celé poutě – k životům Jana Buly a Václava Drboly. V tajence nám vyšlo slovo „Lukov“, což je obec, kde se narodil Jan Bula, a zároveň to bylo naše klíčové slovo pro vstup na akci.

Ve 13:00 začal program mší svatou v místním kostele sv. Petra a Pavla, kterou slavil biskup Pavel Konzbul. Díky jedné ochotné mamince, kterých máme mimochodem v naší farnosti spoustu, nám byly do Rajhradu přivezeny alby, takže jsme mohli při mši také ministrovat. Poté pro tisícovku ministrantů následovaly desítky her po celém areálu. Vyzkoušeli jsme si například střelbu z praku, trénink juda, jízdu vláčkem i virtuální realitu. Nejvíce nás ale bavil bubble fotbal – venkovní fotbal, při kterém jsme měli na sobě velké nafukovací bubliny, a mohli tak do soupeře bezpečně narazit a netradičně mu vzít míč.

Nakonec jsme si opekli špekáčky a plní zážitků jsme vyrazili auty domů. Tuto úžasnou akci jsme si všichni nesmírně užili a věřím, že zůstane v našich vzpomínkách ještě hodně dlouho.

Naše pouť do Říma

V sobotu 16. května v ranních hodinách se vypravila skupina osmnácti poutníků, převážně manželských dvojic, za doprovodu otce Zdeňka Dršky

mikrobusem na bratislavské letiště a odtud na římské letiště Fiumicino. Přivítal nás Řím po dešti, ale pak už bylo ideální slunečné počasí. Po ubytování u milých sestřiček v poutním domě Velehrad jsme vyšli na zalesněný pahorek Janicul s krásným parkem a fontánou na jeho úpatí, odkud jsme měli první možnost vidět z dálky hlavní římské památky. Poté jsme přes čtvrt Trastevere se zastávkou v nejstarším římském kostele zasvěceném Panně Marii zamířili zpět na večeři. Protože druhý den byla neděle, byl program jasný – dopoledne na Svatopetrském náměstí a polední modlitba Anděl Páně se Svatým otcem. Odpoledne jsme pak pěšky vyrazili okolo Andělského hradu přes Tiberu na náměstí Torre Argentina s římskými ruinami, navštívili dva barokní jezuitské kostely a okolo Pantheonu došli na malebné náměstí Piazza Navona s barokní Fontánou čtyř řek od sochaře Berniniho a barokním kostelem svaté Anežky Římské. Někteří ochutnali místní pizzu, jiní vynikající zmrzlinu. Poté už nás čekala turisty obklopená Fontána di Trevi a zapadajícím sluncem osvětlené Španělské schody. Pondělí jsme strávili ve Vatikánu – dopoledne v monumentální Bazilice svatého Petra, postavené nad hrobem svatého Petra, odpoledne ve Vatikánských muzeích s možností nahlédnout i do nádherných zahrad a zakončenými Raffaelovými sály a úchvatnou Sixtinskou kaplí. V úterý už jsme využili římskou autobusovou dopravu a dojeli na Piazza Venezia, odkud jsme se vydali na Kapitol, ze kterého byl krásný pohled na pozůstatky památek starověkého Říma na Foru Romanu, viděli jsme i místo, kde byli uvězněni svatý Petr a Pavel a vydali jsme se ke Kostelu svatého Petra v okovech, kde je Michelangelova socha Mojžíše. Pak už nás čekala procházka okolo Kolosea a odpoledne již volný program. Hlavním bodem středečního dopoledne byla audience se Svatým otcem na Svatopetrském náměstí. Kdo vytrval v předlouhé frontě byl odměněn požehnáním od Svatého otce, který projížděl v bezprostřední blízkosti naší skupinky. Odpoledne jsme metrem vyrazili do nádherné Baziliky svatého Pavla za hradbami, jedné ze čtyř hlavních římských papežských bazilik, kde jsou přímo pod hlavním oltářem uloženy ostatky svatého Pavla. Cestou zpět jsme obešli největší starověký římský stadion a závodíště Circus Maximus a od otce Zdeňka se dozvěděli, že zde v době pronásledování zahynulo mnohem více křesťanů než v Koloseu. Po intenzivní dešťové

přeháňce ještě někteří z nás zhlédli Ústa pravdy, umístěná ve vstupním podloubí přilehlého starobylého kostela a známá z filmu Prázdniny v Římě. Další den jsme věnovali pouti po zbývajících papežských bazilikách - Bazilice Panny Marie Sněžné a Lateránské bazilice. Na obou místech jsme měli dostatek času na modlitbu a na svěření úmyslů, se kterými jsme na tato místa připutovali. Velmi působivým místem byl kostel se Svatými schody, které podle křesťanské tradice nechala do Říma přivést svatá Helena a původně se jednalo o schodiště z paláce Pontia Piláta v Jeruzalémě, po kterém kráčel Pán Ježíš. Ti, kdo mohli, vystoupali po těchto schodech po kolenou. Specifickou atmosféru měl i starodávný kostel sv. Klementa, místo posledního odpočinku svatého Cyrila. Poslední den našeho římského pobytu se větší část z nás vydala metrem na starověkou silnici Via Appia Antica, kde se nacházejí katakomby svatého Kalixta, původní místo odpočinku téměř půl milionu prvních křesťanů. Zde jsme měli možnost prožít velmi působivou mši svatou na místě, kde slavili bohoslužby i prvotní křesťané. Odtud jsme se nádhernou krajinou pěšky vydali ke kostelíku Quo vadis, k místu, kde se podle legendy setkal svatý Petr prchající z Říma se zmrtvýchvstalým Pánem Ježíšem. Pak už jsme se každý rozloučili s okolím Vatikánu a v podvečerních hodinách odjeli na letiště a odtud přes Bratislavu domů.

Velké díky všem, kteří nás na naší pouti provázeli svými modlitbami, otci Zdeňkovi za každodenní sloužení mší svatých a fundovaný výklad o římských památkách i jejich historii a celému našemu římskému společenství za milou a často veselou atmosféru. Kéž úmysly naší pouti přinesou požehnání celé naší farnosti.

(Radka Slavíková)

Noc kostelů

O letošní Noci kostelů 29. května byl pro návštěvníky připraven program v našem farním kostele sv. Václava. Samotná příprava akce začala už někdy v únoru, hlavní gospelový koncert byl domluven dokonce už v srpnu minulého roku. O to náročnější bylo rozhodování, zda po odchodu otce Vojtěcha, se kterým jsme program společně ladili a dost podstatně s jeho rolí v průběhu večera počítali, vůbec Noc kostelů v Moravanech uspořádat či nikoliv. Otec děkan Petr Hošek nám ale vyjádřil maximální podporu, a tak jsme rozhodli program upravit a tento večer pro návštěvníky připravit i v čase, kdy naše farnost stálého kněze nemá.

Nemám úplně v úmyslu zde vypsát vše, co nakonec moravská Noc kostelů obsáhla, protože se tohoto večera velká část farnosti účastnila a také návštěvnost a ohlasy lidí přicházejících „zvenčí“ předčily očekávání. Ráda bych se jen podělila o několik skutečností, které jsme si s mým mužem znovu mohli uvědomit a prožít jako organizátoři akce:

- i ty nejlepší nápady se mohou stát skutečností pouze v případě, že se najde dostatek ochotných lidí, kteří je nejen přijmou za své, ale vloží do nich naprosto konkrétně své síly a schopnosti

-
- každý z nás roste v lásce k Bohu a k lidem nejvíc právě tehdy, když nabídne něco ze svého času a použije pro druhé právě ty dary, které mu Pán dává
 - neexistují „malé“ role; každý z nás je Bohem naprosto originálně obdarován, a pokud své konkrétní dary věnujeme do služby Božímu volání, dějí se zázraky
 - pochybnosti o tom, zda to, co děláme, je skutečně to, co dělat máme, k životu patří; a nejvíc rosteme právě ve chvílích, kdy se více spolehne na Boží zaslíbení než na svoje dary a dokonale připravené plány.

Díky ze srdce vám všem, kdo jste k letošní Noci kostelů jakýmkoliv svým obdarováním přispěli.

A díky našemu Bohu za to, že se nám dává poznat jako ten Jediný, kterého všichni skutečně potřebujeme!

(Eva Šímová)

Pouť mužů 2026

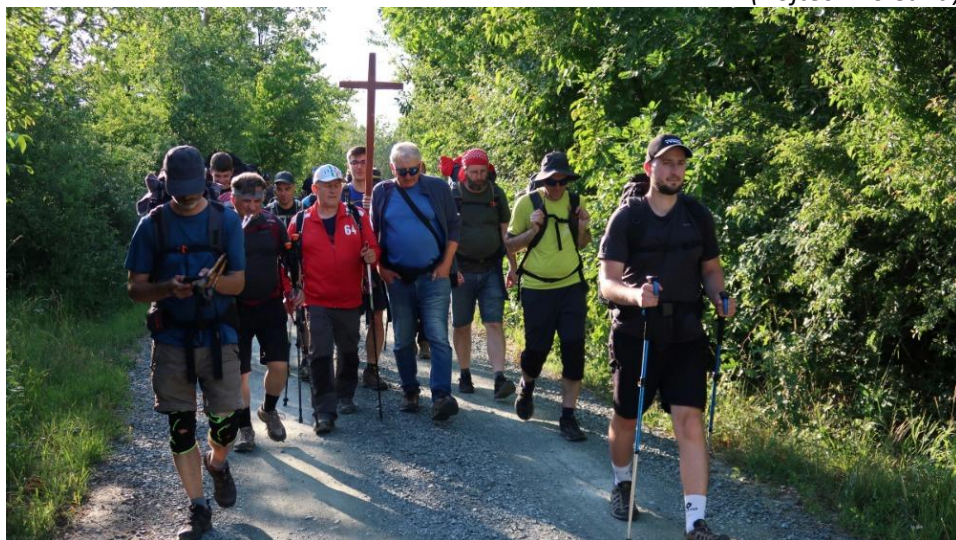
Začátkem června jsme se s farníky z Moravan, Ořechova, Nebovid a Želešic vydali, tak jako každý rok, na pouť mužů. Čtyřdenní putování mělo letos nový formát, takže jsme místo jednoho poutního místa na konci navštívili v průběhu poutní kostely hned tři. Cílem nám byl kostel Nebovidský.

Stokilometrovou cestu jsme zahájili mší v Moravanech, při níž započal problém, který předznamenal povahu celého následujícího dne – déšť. Pláštěnky jsme vytahovali už v Moravanech, pořádný slejvák, na který nestačila ani pláštěnka, však začal až před Křtinami. Tam jsme dorazili sic mokří v dobré náladě, jelikož nás za odměnu čekal v místním hostinci gulášek. Z pana vrchního, jenž se zprvu jevil vcelku nerudně se vyklubal milý a přívětivý chlapík podporující poutnickou sounáležitost panákem na účet podniku posledním návštěvníkům. Nocleh na studené dlažbě boční kaple Křtinského kostela se stal libozvučným koncertem hned, jak se chrápání v kostelní akustice proměnilo v sourodý chór. V průběhu celé pouti se však ubytování postupně zlepšovalo a prostorné kulturní centrum s kinosálem ve Sloupě vystřídal útulný pokoj ve Vranovském klášteře. Také Déšť se další dny podstatně zredukoval na občasné pokapnutí. Druhý den

jsme stejně jako všechny dny vyrazili zvesela posilnění mší na poutním místě. Dalším zastavením pak bylo Rozjímání, které se letos točilo okolo modlitby Otče náš. Během putování jsme tak měli možnost hlouběji proniknout do významu jednotlivých veršů, či slov, ze kterých sestává. S texty, jež nám otec Jan připravil jsme opravdu měli nad čím přemýšlet nejen v tichu silentia. Večer jsme si potom vždy své poznatky posdílili. Tím že nás bylo přes dvacet, bylo pohledů na věc bohatě a to různých stran. Večery a také rána nám zpestřoval Milan, který nás vždy navštívil. Také pomohl s převozem nejtěžších věcí, což jsme ocenili nejen poslední dny, kdy už krosna těžkla. Nejlépe se však paradoxně šel úplně poslední úsek, protože jsme věděli, že už na nás naši blízcí čekají. V Nebovidech se nám dostalo řádného uvítání jak jinak než mariánskou písní a zakončili jsme mší svatou.

Na pouti se mi líbilo, že jsme po cestě měli spoustu prostoru k rozhovoru, přemýšlení a modlitbě. Mohli jsme se tak na pár dní uvolnit od každodenních starostí a tvořit společenství bratrů, ve kterém se člověk nebojí odsouzení, či nepřijetí a upřímně se cítí pokojně a komfortně. A to díky těm, kteří nám to doma umožnili a samozřejmě Jiřímu, který celou pouť opět zorganizoval.

(Vojtěch Poledňa)

Farní táborák na závěr školního roku.

V pátek 20. 6. jsme se o hodinu dříve než jindy vypravili na mši svatou do našeho kostela.

Důvodem byl dnes už tradiční farní táborák na farní zahradě na závěr školního roku, který následoval bezprostředně po bohoslužbě.

Farní dvůr je na podobnou akci místo přímo ideální. Ohniště, přístřešek, stany, stoly a lavice zapůjčené od obce, plno místa na míčové sporty a jiné dětské radovánky.

Bylo pití alko i nealko, točilo se pivo, špekáčky vlastní i erární, zkrátka vše potřebné k důstojné oslavě končícího školního roku. Jedná se o setkání farníků všech generací, rodiny s dětmi samozřejmě převládají. Velmi zajímavý a silný moment nastal, když se u nás setkali hned tři kněží, kteří mají bezprostřední vliv na život naší farnosti. Šlapanický děkan P. Petr Hošek, který farnost administrativně spravuje, P. Zdeněk Drštka, který nám naopak fakticky každý týden několikrát slouží svátostmi i mší svatou. A dostavil se i nový budoucí farář P. Jiří Janalík, který se služby ve farnosti ujme někdy v půlce srpna. Otcí děkanovi jsme popřáli k nedávným narozeninám. Došlo k neformálnímu setkání a seznámení kněží s farníky, které nebylo svázáno žádným programem, každý si mohl promluvit s kým chtěl a jak dlouho chtěl. Když pak s padající tmou shromáždění řídlo, pustili se zbývající do úklidu a zapojili se mladí i starší. Sluší se poděkovat všem obětavým, kteří se podíleli na přípravě ohně, zajistili občerstvení a pochutiny. A je velmi dobře, že den po letošním táboráku jsme se nezvěděli žádnou tragickou zprávu, jako tomu bylo loni po nešťastné těžké nehodě pana Milana Mojžíše. I když, díky Bohu, jeho příběh má v současnosti krásné pokračování. Letošní mužskou pouť po poutních místech Moravského krasu každý den doprovázel svou přítomností a poslední úsek z Ostopovic do Nebovid již s námi přišel do cíle pouti „po svých“. Zázraky se dějí, stačí chtít je vidět...

(Pavel Kořenek)

Pouť žen do Ivančic

V sobotu 20.6. po pátečním farním táboráku jsme s naší skupinou Modliteb matek vyrazily na plánovou cestu (pouť) za otcem Mariuszem do Ivančic. Cesta byla náročná díky vedru, tak se nešlo nejlépe, ale do cíle jsme dorazily podle plánu. V Ivančicích nás čekal oběd, který nám otec domluvil v místní restauraci jeho farnice.

Večer jsme společně prozkoumali město, ale i stezky kolem řeky a pomodlili se v krásném gotickém kostele Nanebevzetí Panny Marie ze 14. až 15. století s hranolovitou věží, která je dominantou města. V neděli jsme po mši vyrazily zase domů, ale tentokrát už auty. Setkání s ot. Mariuszem bylo jako vždy pro nás velkým povzbuzením a celá pouť radostným putováním a sdílením. Jsme rády, že takto můžeme společně putovat, a slíbili jsme si, že zase dorazíme.

(Lucie Kaňovská)

- Pozvání na **charismatickou konferenci CHARIS 2026** (Charismatická konference), která se uskuteční 8.–12. července 2026 na brněnském výstavišti. Konference je určena všem, kdo touží po obnovení ve víře, modlitbě a společenství s Duchem Svatým. Program je určen všem věkovým generacím, včetně dětí, které mají svůj vlastní atraktivní program každý den v rámci Dětské konference. Program nabídne chvály, přednášky domácích i zahraničních řečníků, mši svatou (v neděli ji bude celebrovat v 11:00 náš biskup Pavel Konzbul stejně jako vloni), modlitební večery a prostor pro osobní svědectví. Více informací a registraci najdete na www.konferencecharis.cz.

-
- **Farní tábor** pro děti se letos bude konat opět na faře v Bedřichově u Lysic, a to v termínu 15.-22.8. a tématem tábora bude „detektivka“. Děti se mají na co těšit ☺.
 - **Termíny večerů chval po prázdninách:** 19. září od 19h
 - **Ve dnech 2. - 3. října zveme na další část kurzu čtení Božího slova pro lektory**, opět s pod vedením paní Martiny Pavlíkové. Program bude stejně jako minule probíhat v pátek večer a v sobotu dopoledne. Přihlašujte se u manželů Šimových.

Jak je to s jižními dveřmi do našeho kostela

Jistě jste si všimli, že se něco děje s dveřmi, kterými již mnoho let chodíme na schůzku s Kristem a pro dobré slovo.

Pojďme si tedy shrnout, jaké dveře to jsou a co je čeká:

V tuto chvíli by měly být již rozpracovány práce na jejich očištění a dveře by měly být odvezeny do dílny restaurátora. Tam se zdrží něco přes měsíc. Ve vhodný okamžik, kdy bude již vidět, které úpravy jsou původní a které ne, se u nich setkáme s památkáři a bude upřesněn jejich budoucí vzhled. Pak dojde ke zpevnění a doplnění dřeva jak na zárubni (to na místě), tak na křídle v dílně. Křídlo bude v dolní části nastaveno. Součástí repase bude i kování, zatím ale nevíme, jakou povrchovou úpravu původně mělo, a bude se obnovovat. Výsledná povrchová úprava dveří také není v tuto chvíli zcela jasná – záleží na stavu a vzhledu původního dřeva po očištění. Všechny materiály kromě zpevňovače dřeva budou použity přírodní a historicky odpovídající.

Práce byla svěřena na základě cenové nabídky licencovanému restaurátorovi Petru Jandovi z Černé Hory za cenu 96 200,- Kč. Peníze to nejsou malé, ale jak se dočtete dále, jde o cenný kousek historie, kterých se na kostele mnoho nedochovalo a požadavky na kvalitu a odbornost práce jsou vysoké jak od nás, tak od památkářů.

Vlastní návrh na repasi byl vytvořen mnou na základě přání našeho dřívějšího faráře P. Vojtěcha v roce 2025. Finanční náklady pokryje dotace od naší Obce. Po dobu realizace bude osazeno náhradní dveřní křídlo.

A proč tolik pozornosti jedněm dveřím?

Protože do jižní předsíně našeho kostela se i po více než dvou stech letech vstupuje původními zachovanými dveřmi. Jejich původ pravděpodobně spadá k roku 1795, kdy byla jižní předsíň přistavěna. Jde o jednokřídlé, svlakové dveře s kazetovým obkladem, vložené do jednoduché fošnové zárubně. Dveře obsahují cennou kompletní sadu původního kování. Protože dveře ze západního průčelí byly již dříve nahrazeny nehistorickým výrobkem, jižním dveřím teď náleží dvojnásobná starost.

(Marek Tichý)

Pro děti

Mučedníci moderní doby – kněží Jan a Václav

Milé děti, dnes vám chci povědět o jedné velmi vážné věci. O statečných mužích, kteří byli ochotni položit za správnou věc i svůj život.

Nejspíš jste slyšeli o tom, že v Brně bylo před pár týdny dovršeno blahořečení kněží Jana Buly a Václava Drboly. Chci se s Vámi podělit o to, co na nich obdivuji.

Václav zažil obě světové války, Jan tu druhou. Oba tedy žili v těžké době, a přece toužili lidem dávat poznávat Ježíše a jeho lásku. Chtěli vnášet do světa jeho mír, i když to v naší zemi začalo být nebezpečné. Krátce po druhé světové válce totiž vládu v naší zemi urvali pro sebe komunisté a ti usilovali o to zničit křesťany. Kněze brali jako důležité nepřátele. Přesto byli Jan a Václav stateční, vedli děti i mládež k přátelství s Bohem a nehodlali s tím přestat. A to ani po varování od komunistů. Pak je komunističtí policajti zavřeli do vězení. Když byli Jan i Václav ve vězení, stal se ve vesnici Babice zločin. Skupina mužů tam ve škole zabila tři komunisty. Ačkoli víme, že komunisté neměli dobré ideály, byli zlí a mnoha lidem ubližovali, nikdy nemůžeme schválit vraždu nikoho, ani těchto komunistů. Jan Bula a Václav Drbola byli obviněni z toho, že k této vraždě někoho naváděli a napomáhali jí. To vůbec nebyla pravda. Komunisti je z toho

navíc obžalovali i přes to, že Jan a Václav o té vraždě vůbec nevěděli, když přece seděli ve vězení. Komunističtí soudci je dokonce za tento zločin odsoudili k smrti a oba dva je popravili.

To, co bych chtěla umět tak jako Jan a Václav, je velká odvaha dělat věci tak, jak si myslím, že jsou správně, i když mi kvůli tomu hrozí nebezpečí. A ještě navíc bych chtěla umět odpustit těm, kdo mi ublížili. Že to dokázal Jan Bula, dosvědčuje jeho dopis na rozloučenou.

(Terezie Holčápková)

Úkol 1: Rozdělte písmenkové hady na jména kněží, vesnic, ve kterých žili, a měst, kde umřeli.

**VÁCLAVDRBOLABUČOVICEBABICEJIHLAVA
JANDBOLAROKYTNICENADROKYTNOUJIHLAVA**

Úkol 2: Zadejte do **youtube.com** *Jan Bula a Václav Drbola v animáku* a podívejte se na video.

Čtenářské okénko

Pro toto okénko jsem zvolila hned tři knížky, které jsem v poslední době četla. Každá je trochu jiná, ale všechny spojuje téma Boha a víry, a všechny máme doma, tak můžeme půjčit.

Nejdříve kniha rozhovorů s (většinou) brněnskými osobnostmi o Bohu s názvem „**Kadas Mana**“ z nakladatelství Cesta. Pět rozhovorů - s kadeřníkem a jáhnem Janem Špilarem, moderátorkou a redaktorkou Lucíí Endlicherovou, učitelem na Biskupském gymnáziu a senátorem Zdeňkem Papouškem, romským pastorem Matějem Novým a výtvarníkem a streetartistou s uměleckým jménem TIMO. Je to pestrá směsice názorů, zkušeností, přístupů k víře a životu. Moc příjemné a zajímavé čtení.

Druhou knihou je také kniha rozhovorů, které vedl salesiánský kněz a spisovatel Zdeněk Jančařík s historiky Stanislavem Balíkem a Jaroslavem Šebkem s názvem „**Český Bůh**“ od nakladatelství Vyšehrad. V rozhovorech procházejí staletími a popisují význam církve a víru v průběhu historických událostí přes války, husitské války, jezuity, obrození, baroko, Masaryka, atd. Kniha je plná pozoruhodných historických souvislostí, myšlenek, citací.

Třetí knihou je „jednoduchý průvodce pro obyčejné lidi“ s názvem „**Jak slyšet boží hlas**“ od Pete Greiga, který je kazatelem v Anglii. Kniha vyšla v nakladatelství Návrat domů. Kniha je spíše takovou příručkou/pomůckou, kde všude a jak slyšet Boha (boží slovo a boží šepot), včetně různých praktických návodů, takže 8 kapitol plných osobních zkušeností a doporučení.

(Lucie Kaňovská)

DOPIS

Milý Vojtěchu,

To, že Ti pišeme tento dopis, má dva důvody.

Prvním je dík. Chceme Ti poděkovat za vše, co jsi nám kázal, za všechny rozhovory, myšlenky, povzbuzení, za všechny mše svaté, zpovědi. Děti děkují za všechen čas, který jsi s nimi strávil. Jsme vděční za všechny návštěvy, poutě a společné zážitky. Za všechnu podporu našich farností a konkrétních lidí v nich. Vážili jsme si toho, jak jsi civilní a duchovní zároveň. Byli jsme moc rádi, že jsi s námi.

A právě proto pro nás bylo velmi těžké, že's nám nedovolil se s Tebou rozloučit, když jsi letos na Květnou neděli po necelých třech letech odešel. To je právě druhý důvod, proč Ti pišeme. Toužíme popřát Ti vše dobré na Tvé další cesty. Přejeme Ti zdraví těla i duše, Boží požehnání a Jeho blízkost. Přirostl jsi nám k srdci, a tak Ti ze srdce přejeme, ať jsi šťastný. Bud' s Bohem a těšíme se na shledanou.

Farnosti Želešice a Moravany

Chcete rozjet ve své farnosti

DÍVČÍ KLUB?

(od nového školního roku)

Kontaktujte moderátorku pastoračních aktivit

Mirku Hráškovou: divci.klub@dieceze.cz

a osloví vás nabídkou zajímavé inspirace a metodiky,
jak se více věnovat děvčatům ve vaší farnosti...

Určeno všem děvčatům
školního věku.

**Brněnská
diecéze**

Časopis je určen pro vnitřní potřeby farnosti. Vydává Římskokatolická farnost Moravany a Želešice. Redakce: Michael Ruschka, Pavel Kořenek, Lucie Kaňovská, Terezie Holčapková. Grafická úprava: Michael Ruschka. Příspěvky můžete zasílat na adresu: farni.zpravodaj@email.cz, Telefon: 605883911.